

„Obglavljen, samo obglavljen, kontesa!“

„Obglavljen torej! Radi ropa ali tatvine, kaj jaz vem! Če pa vas gledam, grof Oton, si pa prav živo predočujem, kak obraz je napravljaj vaš prednik, ko so ga ljubljanski meščančki na vislice — pardon — na krvavi oder vlekli!“

Ker jo je v resnici ljubil in ker se mu je v zlobnosti, s katero mu je grenila tisti trenotek, dozdevala še lepša in pikantnejša, je molčal.

Pa ni odnehala: „Ne štejte mi v zlo, a smejeti se moram! Prav res imate obraz, kakor bi stali ravno na šafotu!“

Iz srca se je smejala.

„Ne zamerite mi, a smejeti se moram!“

Galantno je odgovoril: „Le smejajte se, kontesa!“

Pa globoko ji je seglo do srca, ko je žalostno pristavil: „Samo povejte mi, s čim sem zakrivil, da smete z mano tako ravnati?“

Zadel je ob pravo struno. Takoj se je kesala, da je ž njim grdo ravnala. Na mah so ji kapljale debele solze po licih.

Mladenič je globoko vzdihnil: „Moja pregreha je, da vas ljubim, kontesa!“

Krčevito se je iztegnila ter skočila s svojega stola.

„Nič o ljubezni, grof!“ je hitela.

„Imejte milost z menoj!“

„Tiho! Jaz se nikdar ne omožim!“

Zopet ni mogla krotiti svoje narave in hudobno je pridejala: „In če bi se, bi vas ne jemala, ker imate omadeževane prednike.“

To rekši je ponosno odjadrala iz sobe. Grof Barbo pa je ostal sam pri oknu ter zrl v temo zunaj in na zvezde, ki so se bleketale po nebu.

(Dalje prihodnjič.)

Da sem duh . . .

Da sem duh, ki rodile so sanje ga solčnih vrhov,
z zarjo zlato gorel bi nad morjem brezmejnim svetov,
s solničnim ognjem pozdravljal šumenje mogočnih valov,
z gromom vihre grmel iz temine brezzvezdnih noči,
z bliskom trgal neba in svetovja in morja plasti,
z zvokom družil se daljnih, krvavih, hrumečih zvonov —
sam le zarja in solnce in grom, prost, svoboden okov!

Vojeslav Molè.